

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Mostě rozhodl samosoudkyní Mgr. Ivou Flaxovou ve věci

žalobkyně: **Římskokatolická farnost Želenice**, IČO 637 87 539
sídlem Na Zámku čp. 95/2, PSČ 418 01 Bílina
zastoupená advokátem JUDr. Jakubem Křížem, Ph.D., AK Praha
sídlem Týnská čp. 633/12, PSČ 110 00 Praha

proti

žalované: **Česká republika - Ministerstvo obrany České republiky**, IČO 601 62 694
sídlem Tychonova čp. 221/1, PSČ 160 00 Praha 6-Dejvice

o nahrazení projevu vůle žalovaného

takto:

- I. Žaloba, aby do výlučného vlastnictví žalobkyně byl vydán pozemek v katastru nemovitostí parcelní číslo [REDACTED] v části, v jaké do tohoto pozemku zasahuje původní pozemek PK parcelní číslo [REDACTED] zapsaný v knihovně vložce [REDACTED] pozemkové knihy pro k.ú. [REDACTED], se
z a m í t á .
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku 2 968 Kč a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žaloba, kterou žalobkyně požadovala nahrazení souhlasu žalovaného s dohodou o vydání jiných věcí, než zemědělských nemovitostí, uzavřenou v [REDACTED], dne 2. června 2017 ve smyslu zákona č. 428/2012 Sb. o majetkovém

vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů (dále jen zákon o majetkovém vyrovnání mezi stranami Římskokatolická farnost Želenice, IČO 63787539, a Českou republikou – Ministerstvo obrany ČR, IČ 601 62 694, kdy souhlas povinné osoby nahrazuje ve smyslu ust. § 10 odst. 4 zák. o majetkovém vyrovnání pravomocný rozsudek soudu, se z a m í t á .

Odůvodnění:

1. Odůvodnění tohoto rozsudku vychází z ustanovení § 157 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, (dále jen „o. s. ř.“).

2. Žalobce v žalobě vyzval k vydání majetku, když argumentoval tím, že je oprávněnou osobou ve smyslu ustanovení § 3 písm. b) zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů (ZMV). Žalobce jako takový doručil dne 4. prosince 2013 v souladu s ustanovením § 10 odst. 1 ZMV výzvu k vydání nemovitých věcí žalovanému. Výzvou k vydání žalobce uplatnil svůj zákonný nárok na vydání nemovité věci, konkrétně pozemku PK parc. č. ■■■■■, zapsaného v knihovně vložce č. ■■■■■ pozemkové knihy pro katastrální území ■■■■■ („původní pozemek PK“). Žalovaný neuzavřel se žalobcem dohodu o vydání původního pozemku PK. Žalobce v žalobě identifikoval předmět řízení tak, že ustanovení § 10 odst. 1 ZMV stanoví, že „k určení věci postačí, je-li označena podle stavu v době, kdy se stala předmětem majetkové křivdy“. Žalobce tohoto svého práva využil a ve výzvě k vydání označil požadovaný původní pozemek PK způsobem shora uvedeným. Žalobce v žalobě uvedl, že po okamžiku majetkové křivdy došlo ke změně v číslování a v hranicích parcel. Pozemkové parcely podle pozemkového katastru (PK) v původním vlastnictví žalobce zasahují do parcel podle katastru nemovitostí (KN). Žalobce v žalobě dále uvedl, že požaduje k vydání pouze pozemek KN parc. č. ■■■■■ v katastrálním území ■■■■■ v části, v jaké do tohoto pozemku zasahuje původní pozemek PK parc. č. ■■■■■ zapsaný v knihovně vložce č. ■■■■■ pozemkové knihy pro katastrální území ■■■■■ („předmětný pozemek“). Žalobce v žalobě navrhoval vyhotovení geometrického plánu, a to za účelem oddělení předmětného pozemku od původního pozemku PK k vydání. Žalobce v žalobě argumentoval tím, že podle něho jsou splněny všechny podmínky pro vydání podle ustanovení § 7 ZMV pro vydání jiných věcí než zemědělských nemovitostí. Podle žalobce se jedná o původní majetek církví a náboženských společností, kdy původní pozemek PK je věcí, která náležela do původního majetku registrovaných církví a náboženských společností (ustanovení § 2 písm. a) ZMV) a žalobce v žalobě uvedl, že tato skutečnost vyplývá z knihovny vložky č. ■■■■■ pozemkové knihy pro katastrální území ■■■■■. K majetkové křivdě žalobce v žalobě uvedl, že původní pozemek PK se stal v rozhodném období (ustanovení § 1 ZMV) předmětem majetkové křivdy utrpěné v důsledku některé ze skutečností uvedených v ustanovení § 5 ZMV. Žalobce majetkovou křivdu spatřuje v tom, že ve vztahu k původnímu pozemku PK došlo k odnětí věci postupem podle zákona č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě bez vyplacení náhrady a tím je podle žalobce naplněna majetková křivda podle ustanovení § 5 písm. a) ZMV. K otázce vyplacení náhrady žalobce v žalobě odkázal na stanovisko Národního archivu. Majetkovou křivdu žalobce v žalobě doložil rozhodnutím Okresního národního výboru v ■■■■■ „o výkupu podle ustanovení § 1 odst. 3 zákona č. 46/1948 Sb.“. Žalobce se v žalobě označil jako oprávněná osoba, když majetkovou křivdu v rozhodném období utrpěl ve vztahu k původnímu pozemku PK subjekt Římskokatolické farní obročí v ■■■■■ (Römisch Katholische Pfarrpründe in Sellnitz), což vyplývá z listu B knihovny vložky č. ■■■■■ pozemkové knihy pro katastrální území ■■■■■. Žalobce v žalobě uvedl, že je právním nástupcem tohoto subjektu, jak vyplývá z rozhodnutí biskupa litoměřického o sloučení církevních právnických osob podle kán. 121 CIC ze dne 27. března 2009. Žalobce svou právní osobnost v žalobě doložil výpisem z Rejstříku evidovaných právnických osob. K podmínce funkční souvislosti žalobce v žalobě tvrdil, že v případě předmětného pozemku jsou splněny podmínky Shodu s prvopisem potvrzuje Krejtná Blanka

ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) ZMV, neboť předmětný pozemek funkčně souvisel nebo souvisí s nemovitou věcí, kterou oprávněná osoba vlastní, nebo která se vydává podle ZMV. Podle žalobce předmětný pozemek funkčně souvisí s nemovitou věcí, která je ve vlastnictví žalobce. Žalobce v žalobě poukázal na to, že a) předmětný pozemek funkčně souvisí s nemovitou věcí, která je ve vlastnictví žalobce. Žalobce v žalobě poukázal na souvislost spočívající v poloze pozemku. Předmětný pozemek se nachází v blízkosti pozemku KN parc. č. [REDAKCE] v katastrálním území [REDAKCE] který je ve vlastnictví žalobce. Mezi předmětným pozemkem a pozemkem ve vlastnictví žalobce se nacházejí pozemky KN parc. č. [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE] v katastrálním území [REDAKCE], o jejichž vydání (respektive o vydání jejich částí, do kterých zasahuje původní pozemek PK) žalobce usiluje v rámci jiného řízení. Jestliže mu budou tyto pozemky vydány a bude mu vydán i předmětný pozemek, bude žalobce vlastnit souvislý pás pozemků. Tímto žalobce zhodnotí (jinak malý) pozemek KN parc. č. [REDAKCE] v katastrálním území [REDAKCE] neboť se stane součástí většího celku. Žalobce dále v žalobě poukázal na to, že b) předmětný pozemek funkčně souvisel s nemovitou věcí, která je ve vlastnictví žalobce. Žalobce v současné době vlastní pozemek KN parc. č. [REDAKCE] v katastrálním území [REDAKCE]. Tento pozemek byl spolu s předmětným pozemkem v minulosti součástí stejné parcely, tedy původního pozemku PK. K okamžiku majetkové krivdy existoval pouze tento původní pozemek PK. Jestliže část původního pozemku PK je nyní ve vlastnictví oprávněné osoby, lze o zbylých částech tohoto jediného původního PK pozemku prohlásit, že funkčně souvisejí s nemovitou věcí, kterou oprávněná osoba vlastní. Funkčně s ní souvisel v minulosti, neboť dohromady tvořily jedinou věc v právním slova smyslu. Na funkční souvislost žalobce v žalobě nahlíží stejně, jako byla po staletí chápána - „statek“ neboli „grunt“ činil volný soubor zemědělských staveb a pozemků, běžně různého druhu (orná půda, travnatá plocha, lesní půda, vodní plocha, ostatní plocha, nádvoří, cesty), které v mnoha případech nesousedily, a dokonce běžně zasahovaly i na odlišná katastrální území. Původní pozemek PK právního předchůdce žalobce tvořil jeden hospodářský celek a s ohledem na tuto skutečnost s ním bylo funkčně nakládáno. Výše uvedené části sloužily společně téže osobě, jejich plody byly určeny ke společnému účelu, jejich cílem bylo zabezpečení chodu jejich vlastníka, právního předchůdce žalobce. Dále lze podle žalobce znak funkční souvislosti spatřovat také v tom, že původní pozemek PK tvořil spolu s dalšími parcelami PK, které byly zapsány na téže knihovní vložce, jediné knihovní těleso. Všeobecný knihovní zákon (č. 95/1871 ř. z.) v ustanovení § 3 stanovil: „Každé knihovní těleso tvoří jediný celek.“ Zákon tedy s každým knihovním tělesem nakládal jako s jediným funkčním celkem. Jednotlivé nemovitosti knihovní těleso tvořící byly pouze „součástkami“ jediného funkčního celku, kterým bylo knihovní těleso. Jednotnost celku byla zdůrazněna mimo jiné tím, že knihovní tělesa měla své názvy, které se vyznačovaly „co nadpisy do knihovních vložek na listu A“ (Čečetka, V. J. Všeobecný knihovní zákon ze dne 25. července 1871 č. 95 ř. z. se stanoviska praxe, Praha, 1891, str. 11). Zásada, že knihovní těleso tvoří jeden celek, měla mimo jiné za následek, že k jednotlivým součástem tělesa nebylo možné nabýt věcných práv, neboť věcná práva musela být zapsána na celém knihovním tělese (podrobněji srov. V. J. Všeobecný knihovní zákon ze dne 25. července 1871 č. 95 ř. z. se stanoviska praxe, Praha, 1891, str. 12); tatáž zásada platila podle ustanovení § 13 knihovního zákona také pro právo zástavní. Jestliže tedy právní předpisy účinné ještě v rozhodném období chápaly nemovitosti jako funkčně související, pokud spolu byly zapsány na jedné knihovní vložce, tím spíše je funkční souvislost zřejmá v případě částí jednoho původního pozemku PK - je tedy naplněna podmínka podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) ZMV, neboť podle tohoto ustanovení postačuje funkční souvislost existující v minulosti. Žalobce dovozoval v žalobě včasnost podání této žaloby z té skutečnosti, že výzva k vydání byla žalovanému doručena dne 4. prosince 2013. Lhůta pro podání žaloby ve smyslu ustanovení § 10 odst. 4 ZMV je podle žalobce zachována.

3. Právní zástupce žalobce při ústním jednání soudu do protokolu uvedl, že skutečnost, která je žalobci známa několik hodin je taková, že pozemek č. [REDAKCE] klient prodal. Pokud žalobce

v žalobě skutkově argumentoval s tím, že veškeré skutkové souvislosti souvisí s pozemkem č. [REDAKCE] tak tyto skutkové okolnosti vzal žalobce zpět, protože již nejsou realitou.

4. Žalovaná v rámci procesní obrany uvedla, že pokud se jedná o tvrzení žalobce, kdy argumentuje ustanovením § 7 ZMV, tak podle žalované tato podmínka splněna není. Z katastru nemovitostí vyplývá, že žalobce nemá žádný přímo sousedící pozemek se sporným pozemkem, takže z tohoto důvodu navrhuje žalovaná žalobu zamítnout. Zástupce žalovaného v rámci procesní obrany doplnil, že mezi stranami nebylo sporné nic, až na ustanovení § 7 ZMV. Žalovaná v rámci procesní obrany zdůraznila stávající judikaturu Nejvyššího soudu ČR, kde je historická funkční souvislost chápána tak, jak uvádí Nejvyšší soud ČR v judikátu sp. zn. 28 Cdo 2546/2017, že předpokládá vydávání pouze omezeného okruhu majetku, a to pro ne hospodářské účely a nevelkého rozsahu, funkční souvislost vydávaných nemovitostí ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 428/2012 Sb., tedy může a i v minulosti mohla vyplývat pouze z jejich skutečné užitné souvztažnosti dané faktickými možnostmi hospodářského využití, a to především s ohledem na jejich stavební či jinou hospodářskou podobu nebo jejich přírodní ráz, což pouze odvozeně může souviset i s jejich vzájemnou polohou v území.

5. Soud uzavřel, že žalobce neunesl břemeno tvrzení ohledně mezi účastníky sporné skutečnosti, kdy jedinou spornou skutečností mezi účastníky byla tzv. podmínka funkční souvislosti. Skutkové okolnosti, které vzal žalobce zpět byly obsaženy v bodě II/d nazvané Podmínka funkční souvislosti, kdy žalobce tvrdil, že v případě předmětného pozemku jsou splněny podmínky ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) ZMV. Žalobce vzal zpět skutkové okolnosti týkající se žalobního tvrzení, že žalobce v současné době vlastní pozemek v katastru nemovitostí parcelní číslo [REDAKCE] v katastrálním území [REDAKCE] kdy toto již není pravdou. Z informace o pozemku, platnost k datu 12. 3. 2019 soud zjistil, že se jedná se o parc. č. [REDAKCE], obec [REDAKCE] KÚ [REDAKCE], výměra v m² [REDAKCE], typ parcely: parcela katastr nemovitostí, vlastnické právo [REDAKCE]. Způsob ochrany nemovitosti: [REDAKCE]. Nemovitost je v územním obvodu, kde státní správu katastru nemovitostí vykonává Katastrální úřad pro Ústecký kraj, katastrální pracoviště Most. Žalobce tedy pozemek v katastru nemovitostí parcelní číslo [REDAKCE] v katastrálním území [REDAKCE] prodal, což je mezi účastníky nespornou skutečností (kopie výzvy k vydání věci ze dne 4. prosince 2013, a to včetně všech příloh, zejména výpisu z rejstříku evidovaných právnických osob pro žalobce, výpis z katastru nemovitostí pro pozemek KN parc. č. [REDAKCE] v katastrálním území [REDAKCE] knihovní vložka č. [REDAKCE] pozemkové knihy pro katastrální území [REDAKCE] (součást výzvy k vydání), výpis z katastru nemovitostí pro pozemek KN parc. č. [REDAKCE] v katastrálním území [REDAKCE] rozhodnutí Okresního národního výboru v [REDAKCE], „o výkupu podle ustanovení § 1 odst. 3 zákona č. 46/1948 Sb.“ ze dne 28. července 1949, zn. 611-14.6.1949/IX. (součást výzvy k vydání), řešerše Národního archivu k vyplácení náhrad, rozhodnutí o sloučení církevních právnických osob ze dne 27. března 2009 (součást výzvy k vydání, mapa, výpis z katastru nemovitostí pro pozemek KN parc. č. [REDAKCE] v katastrálním území [REDAKCE] Prohlášení oprávněné osoby ve smyslu ustanovení § 18 odst. 6 zákona č. 428/2012 Sb. o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi ze dne 26. 8. 2013). Soud proto žalobu v celém rozsahu zamítl.

6. Pro určení charakteru občanskoprávního řízení z hlediska procesní odpovědnosti za zjištění skutkového stavu je významné, zda se v řízení uplatní zásada projednací nebo naopak zásada vyšetřovací. Zatímco u vyšetřovací zásady je povinností soudu kromě navržených důkazů provést i všechny další (účastníky nenavržené důkazy), které jsou potřeba ke zjištění skutkového stavu věci, u zásady projednací tíží tato povinnost účastníky (hovoří se též o břemenu tvrzení a důkazním břemenu). Jsou to tedy účastníci, kteří mají povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti a ke svým tvrzením navrhnout důkazy k jejich prokázání. Nesplnění povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní (tzv. neunesení břemene tvrzení a důkazního břemene) má za následek nepříznivé rozhodnutí ve věci pro toho z účastníků, který svoje povinnosti (či některou z nich) nesplnil.

Shodu s prvopisem potvrzuje Krejtná Blanka

Z ustanovení § 101 odst. 1 o.s.ř. je zřejmé, že občanskoprávní řízení (mimo většiny řízení upravených zákonem o zvláštních řízeních soudních) je ovládáno zásadou projednací. Povinnost tvrzení ukládá účastníkům, aby pravdivě a úplně vylíčili všechny potřebné skutečnosti pro rozhodnutí ve věci. Vymezení toho, které skutkové okolnosti jsou pro právní posouzení věci významné, vyplývá z obsahu právní normy, kterou bude na daný případ soud aplikovat. Žalobce plní primárně svoji povinnost tvrzení již v žalobě, kde musí skutkové okolnosti vylíčit takovým způsobem, aby skutkový děj byl nezaměnitelně vymezen (srov. ustanovení § 79 o.s.ř.). Důležitost řádného splnění povinnosti tvrzení je zdůrazněna např. v rozhodnutí Nejvyššího soudu, v němž se mj. uvádí, že "skutek se v tzv. sporném řízení odvíjí především od žaloby, k jejímž nutným obsahovým náležitostem patří vylíčení rozhodujících skutečností (srov. ustanovení § 79 odst. 1 o. s. ř.), tedy údajů nezbytných k tomu, aby bylo jasné, o čem má soud rozhodnout. Nestačí tu pouhé všeobecné označení právního důvodu, o nějž žalobce svůj nárok opírá, nýbrž je třeba, aby byly všechny skutkové okolnosti jednotlivě, tak jak jdou za sebou a jak se jedna od druhé odvíjejí, vylíčeny, sice stručně, přesto však úplně. Z jejich souhrnu musí vyplynout, o jaký právní poměr žalobce svůj nárok opírá (právní důvod žaloby), není však třeba, aby žalobce sám tento právní důvod v žalobě výslovně uváděl. Aby bylo lze ze skutkového děje žaloby odvodit též její důvod, musí vylíčené skutkové okolnosti závěr, který z nich žalobce v žalobě vyvozuje, podle hmotného práva alespoň připouštět" (NS 2 Odon 154/1998).

7. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že přiznal žalované, jež byla v řízení zcela úspěšná, nárok na náhradu nákladů řízení v částce 2 968 Kč, s odkazem na ustanovení § 151 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád a podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 254/2015 Sb.. Tyto náklady sestávají z následujících položek: 3x písemné podání: vyjádření k žalobě, vyjádření k přerušení řízení, vyjádření k pokračování v řízení, 1x účast na soudním jednání, 1x příprava účasti na jednání, celkem tedy 6 úkonů á 300 Kč, celkem částka 1800 Kč. Dále jízdné za použití služebního silničního motorového vozidla na trase Praha - Most a zpět (výpočet jízdného: sazba základní náhrady za použití vozidla 4,10 Kč za ujetý kilometr, průměrná spotřeba pohonných hmot podle technického průkazu 5,1/100 km, cena motorové nafty 33,60 Kč/1 l Praha – Most a zpět 101 km x 2 celkem 202 km ($202 \times (4,10 + (5,1 \times 33,60 / 100)) = 1168,-$ Kč).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, prostřednictvím Okresního soudu v Mostě. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalovaná povinnosti uložené jí tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobkyně domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Most 26. března 2019

Mgr. Iva Flaxová, v.r.
samosoudkyně